

# Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Bij de aanblik van het moderne kantoorgebouw in een zogeheten bedrijvenpark moest hij met weemoed terugdenken aan het oude gerechtsgebouw met betegelde gangen, fraaie lambrisering, glas-inloodramen en tegen de middag de geur van soep die opsteeg uit een hoek van het gebouw waar advocaten, rechters en officieren opeengepakt stonden in een klein maar gezellig keukentje. De rechtbank was verhuisd, maar na vijftien jaar weer te klein behuisd gebleken en de handelszaken werden nu behandeld in een dependance in een buitenwijk. Netjes bestraat, keurige buitenlampjes hoor, daar niet van, maar met de houten schutting rondom het terrein had het iets van de Keileweg in Rotterdam. Een juridische afwerkplek, dat was het.

De bodes en de leesmap waren meeverhuisd. Een kleine inspectie van de advocatenkamer bevestigde zijn vermoeden dat de voorzieningen voor advocaten nog verder waren teruggebracht. Een kaal hok met een lege stalen kast, een tafel en wat stoelen en voor de ramen kunststof lamellen.

Een uur voor de zitting had hij nog even laten bellen met zijn cliënt Van Belkom of deze wel aan de comparitie had gedacht. Het telefoontje was welbesteed. In de wachtkamer nam hij nog wat dingen door met zijn cliënt, een man die handelde in espressomachines. X kende hem al jaren. Zo'n tien jaar geleden was hij ternauwernood ontsnapt aan een uitnodiging van Van Belkom om de goede afloop van een zaak te vieren met een avondje steengrillen

in een restaurant waar op de kaart nog prachtgerechten als meloen in ardennerham en dame blanche prijkten.

Hij begroette de advocaat van de wederpartij, mr. De Bij, klein van stuk, brildragend, grijzend haar met een slag en onverstoorbaar als altijd.

Een weinig later was het zover en gingen ze met de gebruikelijke beleefdheden: 'neen u eerst', 'neen, na jou', 'echt, ik sta er op', naar binnen.

Het belang was niet al te groot. Het betrof de levering door zijn cliënt van een koffiezetapparaat welke levering door het faillissement van fabrikant wat langer had geduurd dan verwacht. De wederpartij had tussen het moment van dagvaarding en de conclusie van antwoord de overeenkomst buitengerechtigd ontbonden en de vraag was of de rechtbank dat initiatief zou kunnen waarden.

De rechter, een dertiger, sprak met duidelijk Zeeuwse tongval. X, zelf Zeeuw van origine, probeerde het accent te plaatsen, maar kon het niet thuisbrengen en hield het maar op de zak van Zuid-Beveland. Zijn provinciegenoot had een uitgetikt lijstje met vragen voor zich liggen dat hij begon af te werken.

Na een twintigtal minuten gaf de magistraat aan dat, ondanks zijn protesten, de ontbinding 'wel stond'. 'Jammer,' meende X te moeten opmerken want de rest was geneuzel over buitengerechtigde kosten en rente en boeide juridisch niet.

Dan maar de gang op. Na wat heen en weer gedraaf kwamen ze er uit. Onderhandelen in euro's bleef gevaarlijk: lange halen snel thuis, maar hij hield Van Belkom voor dat het echt niet verkeerd was en dat was het ook niet, want als, bij wijze van spreken, die zak uit Zuid Beveland een vonnis had moeten schrijven dan was het veel beroerder afgelopen. 'Rob,' zo zei X, 'gewoon doen', waarop Rob zei: 'Je weet, ik doe alles wat je adviseert'.

Heerlijke cliënt, dacht X terwijl hij zijn tas inpakte, 'en nog gezorgd voor Nachwuchs ook', want de zoon van Van Belkom had inmiddels zijn eerste zaak aan hem voorgelegd.

Met een 'weer een zaak afgewerkt', groette hij de bodes.

ZEG MAAR JUST, SCHATJE...  
EN EH, WAT IS DAT,  
EEN BLINDDOEK?

